

Sygn. akt III AUa 613/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Ansion (spr.)
Sędziowie	SSA Krystyna Merker SSA Maria Małek - Bujak
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2017r. w Katowicach

sprawy z odwołania W. M. (W. M.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji ubezpieczonego W. M.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach

z dnia 22 lutego 2017r. sygn. akt XI U 617/16

oddala apelację.

/-/SSA K.Merker /-/SSA J.Ansion /-/SSA M.Małek-Bujak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 613/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu W. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń, ponieważ zarówno lekarz orzecznik, jak i komisja lekarska ZUS uznali go za zdolnego do pracy.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany przez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ jego stan zdrowia się pogarsza.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

**Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 lutego 2017r. sygn. akt XI U 617/16,
Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.**

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony W. M. dnia 16 listopada 2015r. wystąpił z ponownym wnioskiem o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. W trakcie postępowania wyjaśniającego, orzeczeniem z dnia 31 grudnia 2015r., lekarz orzecznik stwierdził, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Podobne stanowisko zajęła komisja lekarska w orzeczeniu z dnia 29 stycznia 2016r., skutkiem czego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wydał zaskarżoną decyzję.

Powołując treść regulacji, art. 57 ust. 1, art. 12 ust. 1-3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd Okręgowy wskazał, że sporną kwestią do ustalenia pozostaje, czy ubezpieczony najpóźniej w dacie wydania zaskarżonej decyzji z 9 lutego 2016r., spełnił konieczny warunek do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Dla wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych, specjalisty chorób wewnętrznych, specjalisty chorób układu nerwowego, reumatologa, nefrologa, chirurga-ortopedy i traumatologa, chirurga, medycyny pracy i chorób wewnętrznych i uznał, że odwołanie W. M. nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Z opinii biegłych sądowych: dr n.med. H. W. - specjalisty chorób wewnętrznych, reumatologa, nefrologa, dr n.med. K. W. - chirurga ortopedy i traumatologa, dr. n.med. E. M. - specjalisty chorób układu nerwowego, lek. med. W. P. - chirurga,

lek. med. W. S. - biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy, jednoznacznie wynika, że ubezpieczony nie jest częściowo, bądź całkowicie niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi. Występujące u ubezpieczonego zmiany zwyrodnieniowo- dyskopatyczne kręgosłupa, zmiany zwyrodnieniowe II stawu śródstopia prawej stopy, bóle wielostawowe kończyn górnych i dolnych, płaskostopie poprzeczne, koślawe paluchy, miażdżyca tętnic kończyn dolnych, niedosłuch łącznie z szumami usznymi, nie czynią go niezdolnym do pracy zgodnie z posiadanym wykształceniem zawodowym i umiejętnościami murarza konserwatora z ogólnego stanu zdrowia.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko biegłych, że ubezpieczony zarówno pod względem neurologicznym, ortopedycznym, reumatologicznym, jak i z ogólnego stanu zdrowia, nie ma przeciwwskazań do podjęcia pracy zgodnie z posiadanym przez niego wykształceniem i kwalifikacjami. Sąd uznał, że opinie te są wiarygodne, kategoryczne i przekonywująco uzasadnione. Sąd I instancji wziął pod uwagę fakt, iż ubezpieczony nadal pracuje na stanowisku murarza-konserwatora, co także potwierdza fakt, że ma możliwość wykonywania pracy zarobkowej na ogólnym rynku zgodnie z posiadanym wykształceniem zawodowym i umiejętnościami.

Sąd I instancji wskazał, że w przebiegu rozpoznania odwołania osoby ubezpieczonej od decyzji organu rentowego, odmawiającej jej prawa do świadczenia, bada się wyłącznie stan zdrowia tej osoby istniejący w dacie złożenia wniosku o to świadczenie oraz w dacie wydania kwestionowanej decyzji organu rentowego. Niezależnie od powyższego, odwołujący był badany w toku postępowania przez biegłych, którzy jednomyślnie stwierdzili, iż ani w dacie wydania zaskarżonej decyzji, ani też po tym dniu, nie wystąpiły okoliczności pozwalające na uznanie ubezpieczonego za niezdolnego do pracy.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy w Katowicach, w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie.

Apelację od wyroku wniósł ubezpieczony.

Apelujący zaskarżył wyrok w całości i domagał się jego zmiany, poprzez przyznanie prawa do świadczenia.

Zdaniem apelującego, jego wielonarządowe schorzenia nie pozostają bez wpływu na jakość oraz na bezpieczeństwo wykonywania pracy zawodowej. Apelujący uważa, że po przepracowaniu 48 lat w budownictwie i z tak wieloma schorzeniami narządów rąk, nóg, czy kręgosłupa, powinna zostać przyznana mu renta inwalidzka. Apelujący wskazał, iż, jeżeli obecny stan zdrowia zostanie podtrzymany przez Sąd, zmuszony będzie zrezygnować z dalszej pracy zawodowej, z uwagi na poważne konsekwencje.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zakwestionowania orzeczenia Sądu I instancji, który przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe i na jego podstawie wywiódł trafne wnioski.

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016r., poz. 887), zwanej ustawą emerytalną, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje tylko takiemu ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. posiada wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. jego niezdolność do pracy powstała w jednym z okresów wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy albo nie później, niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Z kolei stosownie do art. 12 ust. 1 ustawy, osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest przy tym osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności, na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy, należy zaś uwzględniać między innymi możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcie innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W przedmiotowej sprawie sporny był stan zdrowia ubezpieczonego, jako przesłanka stwierdzająca jego niezdolność do pracy najpóźniej w dacie wydania zaskarżonej decyzji z 9 lutego 2016r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w dacie wyrokowania przez Sąd I instancji, pozwala na niebudzące wątpliwości ustalenie, że aktualny stan zdrowia ubezpieczonego nie powoduje ani częściowej,

ani całkowitej niezdolności do pracy.

W rozpoznawanej sprawie stan zdrowia ubezpieczonego w postępowaniu przed Sądem I instancji był przedmiotem oceny biegłych sądowych, dr n.med. H. W. - specjalisty chorób wewnętrznych, reumatologa, nefrologa, dr n.med. K. W. - chirurga ortopedy i traumatologa, dr. n.med. E. M. - specjalisty chorób układu nerwowego, lek. med. W. P. - chirurga, lek. med. W. S. - biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy, którzy kategorycznie stwierdzili, że z przyczyn neurologicznych, ortopedycznych, reumatologicznych, jak i z ogólnego stanu zdrowia, ubezpieczony nie ma przeciwwskazań do podjęcia pracy zgodnie z posiadanym wykształceniem i kwalifikacjami.

Prawidłowo Sąd I instancji ocenił powyższe opinie, jako logiczne, rzeczowe i w całości zasługujące na walor wiarygodności. Poprzedził je dokładny wywiad, badania i opis stanu zdrowia ubezpieczonego, a także analiza dokumentów medycznych. Badania zostały przeprowadzone przez biegłych rzetelnie, zaś wnioski opinii są jednoznaczne i logicznie wynikające z opisu przebiegu badań.

W konsekwencji opinie te mogły stanowić podstawę do stanowczego rozstrzygnięcia, że ubezpieczony nie jest ani częściowo, ani całkowicie niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Subiektywne przekonanie ubezpieczonego, że jest niezdolny do pracy, nie może skutkować przyznaniem prawa do renty. Biegli powołani w toku postępowania dysponowali pełną dokumentacją lekarską, z którą się zapoznali, zbadali ubezpieczonego i pomimo, stwierdzonych schorzeń uznali, że może wykonywać pracę zawodową.

Opinia biegłego podlega ocenie, która jednak nie może wkraczać w zakres wymagający wiedzy specjalnej. Sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłych sądowych, może i powinien poddać je stosownej weryfikacji, lecz nie może opierać się wyłącznie na własnej wiedzy oderwanej od specjalistycznej wiedzy medycznej.

O niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Zdaniem Sądu II instancji, ocena schorzeń pozwala jednoznacznie stwierdzić, że ubezpieczony nie jest ani częściowo, ani całkowicie niezdolny do pracy.

Nie bez znaczenia jest, że ubezpieczony wykonuje pracę na stanowisku murarza-konserwatora, co potwierdza możliwość wykonywania pracy na ogólnym rynku zawodowym, jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zakres rozpoznania i orzeczenia jest wyznaczony przedmiotem zaskarżonej decyzji, zaś przedmiot sporu nie może wykraczać poza jej treść. Skoro zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z ogólnego stanu zdrowia, niedopuszczalna jest ocena jakichkolwiek innych roszczeń wykraczających poza tak określony przedmiot sporu.

Powyższe oznacza, że w razie pogorszenia stanu zdrowia po wydaniu decyzji przez ZUS, ubezpieczony może wystąpić z nowym wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Kierując się powyższymi motywami, Sąd Apelacyjny po myśli art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

/-/SSA K.Merker /-/SSA J.Ansion /-/SSA M.Małek-Bujak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR